

DE LEER VAN VERLOSSING

Zevende-dag Adventisten geloven...

De hele mensheid is nu betrokken in een grote strijd tussen Christus en satan aangaande het karakter van God, Zijn wet en Zijn heerschappij over het universum. Deze strijd begon in de hemel toen een geschapen wezen, begunstigd met vrijheid van keuze, door zelfverheffing tot satan werd,

Gods tegenstander en een deel van de engelen tot opstand aanzette. Hij bracht de geest van opstand in deze wereld, toen hij Adam en Eva tot zonde verleidde. Deze zonde van de mens had de vervorming van het beeld Gods in het mensdom tot gevolg. Dit leidde tot wanorde binnen de geschapen wereld en de uiteindelijke vernietiging daarvan, ten tijde van de allesomvattende zondvloed, zoals voorgelegd in het historisch verslag van Genesis hoofdstuk 1–11. Ten aanschouwen van de gehele schepping werd deze wereld het strijdperk van het alles omvattend conflict. Daarin zal God uiteindelijk als een God van liefde in het gelijk worden gesteld. Om Zijn volk in deze strijd bij te staan, zendt Christus de Heilige Geest en getrouwe engelen om hen te leiden, te beschermen en te ondersteunen op de weg des heils.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 8

SEVENTH-DAY
ADVENTIST[®]
CHURCH

Hoofdstuk 8 DE GROTE STRIJD

De Bijbel schildert een universele strijd tussen goed en kwaad, tussen God en satan. Wanneer wij deze onenigheid, waarbij het gehele universum betrokken is, gaan begrijpen, helpt dat ons de vraag te beantwoorden waarom Jezus naar deze aarde kwam.

Een universele kijk op de strijd

Verborgenschap der verborgenheden, de strijd tussen goed en kwaad begon in de hemel. Hoe kon zonde beginnen in een volmaakte omgeving?

Engelen, die van een hogere klasse zijn dan mensen (Psalm 8: 5), werden geschapen om een intieme omgang te hebben met God (Openbaring 1: 1; 3: 5; 5: 11). Met buitengewone kracht, en gehoorzaam aan Gods Woord (Psalm 103: 20), werken zij als dienstknechten of *'dienende geesten'* (Hebreeën 1: 14). Hoewel gewoonlijk onzichtbaar, verschijnen zij soms in een menselijke gedaante (Genesis 18,19; Hebreeën 13: 2). Het was door één van deze engelen dat de zonde het universum binnenkwam.

De oorsprong van de strijd. De koning van Tyrus en Babylon gebruikend als figuratieve (beeldende) beschrijvingen voor Lucifer, belicht de Schrift hoe deze universele strijd begon. *'Lucifer, gij zoon des dageraads'* (Jesaja 14: 12 KJV; Ezechiël 28: 14).¹ De Bijbel zegt: *'Gij verzegelaar der som (Gij waart het zegel van volmaaktheid KJV), vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid! ... Gij waart volkomen in uw wegen, van den dag af, dat gij geschapen zijt, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is.'* (Ezechiël 28: 12,15).

Hoewel de opkomst van de zonde onverklaarbaar en onverdedigbaar is, kunnen zijn wortels teruggelid worden naar de trots van Lucifer *'Uw hart verheft zich over uw schoonheid; gij hebt uw wijsheid bedorven, vanwege uw glans;'* (Ezechiël 28: 17). Lucifer weigerde tevreden te zijn met de positie die de Schepper hem gegeven had. Uit zelfzucht begeerde hij gelijk te zijn aan God *'En zedet in uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhogen; ...ik zal den Allerhoogste gelijk worden.'* (Jesaja 14: 13-14). Maar hoewel hij Gods positie begeerde, wilde hij niet Gods karakter. Hij greep naar Gods autoriteit, maar niet naar Zijn liefde. De opstand van Lucifer tegen Gods regering was de eerste stap in de transformatie (omvorming) naar satan 'de tegenstander'.

Lucifers heimelijke acties verblindde vele engelen voor Gods liefde. De daaruit voortvloeiende ontevredenheid en disloyaliteit met Gods regering groeide, totdat een derde deel van het engelenleger zich bij hem aansloot in zijn rebellie (Openbaring 12: 4). De rust van Gods Koninkrijk was vernietigd en *'er werd krijg in den hemel'* (Openbaring 12: 7). De hemelse oorlogvoering kwam van satan, afgebeeld als de draak, de oude slang en de duivel is *'geworpen op de aarde, en zijn engelen zijn met hem geworpen'* (Openbaring 12: 9).

Hoe werd het mensdom hierbij betrokken? Na zijn verdrijving uit de hemel breidde satan zijn opstand uit naar de aarde. Vermomd als een sprekende slang en dezelfde argumenten gebruikend, die tot zijn eigen val hadden geleid, ondermijnde hij met succes het vertrouwen dat Adam en Eva in hun Schepper hadden (Genesis 3: 5). Satan wekte in Eva een ontevredenheid op ten opzichte van de haar toegewezen positie. In de ban van het vooruitzicht van gelijkheid met God, geloofde zij het woord van de verleider en twijfelde aan het Woord van God. Ongehoorzaam aan Gods gebod at zij van de vrucht en beïnvloedde haar man hetzelfde te doen. Door te geloven in het woord van de slang boven dat van hun Schepper, verraadden zij hun vertrouwen in en loyaliteit aan God. Tragisch genoeg heeft het zaad van de strijd, dat in de hemel was begonnen, wortel geschoten op de planeet aarde (zie Genesis 3).

Door onze eerste ouders te misleiden, ontrukte satan ingenieus hun heerschappij over de aarde. Door te beweren dat hij de 'vorst van deze aarde' is, daagde satan God uit, Zijn regering en de vrede van het hele universum vanuit zijn nieuwe hoofdkwartier, planeet aarde.

De invloed op de mensheid. De uitwerking van de strijd tussen Christus en satan werd spoedig duidelijk, toen de zonde het beeld van God in de mensheid verstoorde. Ofschoon God de mensheid Zijn genadeverbond bood door Adam en Eva (Genesis 3: 15, zie hoofdstuk 7 van dit document), vermoordde hun eerste kind, Kaïn, zijn broer (Genesis 4: 8). De goddeloosheid bleef zich vermenigvuldigen totdat God bedroefd over de mens zei dat: *'al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was.'* (Genesis 6: 5).

God gebruikte een grote vloed om de aarde te reinigen van al zijn onbekeerde inwoners en gaf de mensheid een nieuwe start (Genesis 7: 17-20). Maar het duurde niet lang voordat de nazaten van de trouwe Noach afweken van Gods verbond. Hoewel God beloofd had om nooit meer de aarde met een overstroming te vernietigen, uitten zij schaamteloos hun wantrouwen tegenover Hem, door de toren van Babel op te richten in een poging om de hemel te bereiken, teneinde een middel te hebben om te ontsnappen aan welke vloed dan ook. Deze keer onderdrukte God de opstand van de mens door zijn universele taal te verwarren (Genesis 9: 1,11; 11).

Enige tijd later, met de wereld in bijna totale afvalligheid, verlangde God Zijn verbond met Abraham. Door Abraham wilde God alle naties van de wereld zegenen (Genesis 12: 1-3; 22: 15-18). De opeenvolgende generaties van Abrahams afstammelingen, bleken echter trouweloos aan Gods genade verbond. Gevangen in zonde, hielpen zij satan bij het bereiken van zijn doel in de grote strijd door de Auteur en Borg van het verbond, Jezus Christus, te kruisigen.

De aarde, het toneel van het universum. Het verslag in het boek Job van een universele bijeenkomst met vertegenwoordigers uit verschillende delen van het universum geeft extra inzicht in de grote controverse (strijd). Het verslag begint *'Er was nu een dag, als de kinderen Gods kwamen, om zich voor den HEERE te stellen, dat de satan ook in het midden van hen kwam. Toen zeide de HEERE tot den satan; Van waar komt gij? En de satan antwoordde den HEERE, en zeide: Van om te trekken op de aarde, en van die te doorwandelen.'* (Job 1: 6-7; zie ook 2: 1-7).

Toen zei de Heere in feite: 'satan, kijk naar Job. Hij gehoorzaamt trouw Mijn geboden. Hij is volmaakt!' (zie Job 1: 8).

Toen satan tegenwierp 'Ja, maar hij is volmaakt alleen omdat het loont U te dienen. Beschermt U hem niet?' Christus antwoordde door satan toe te staan Job te toetsen, alleen zijn leven mocht hij niet nemen (zie Job 1: 9-2: 7).

Het kosmische perspectief (vanuit het universum bekeken) dat het boek van Job biedt, vormt een krachtig bewijs van de grote strijd tussen Christus en satan. Deze planeet is het schouwtoneel, waarop dit dramatische conflict tussen goed en kwaad wordt uitgespeeld. Zoals de Schrift zegt: *'want wij zijn een schouwspel geworden der wereld, en den engelen, en den mensen'* (1 Korinthe 4: 9).

De zonde heeft de relatie verbroken tussen God en mensen en *'al wat uit het geloof niet is, dat is zonde'* (Romeinen 14: 23). Het breken van Gods geboden, of wetten, is het onmiddellijke gevolg van gebrek aan geloof, het bewijs van een verbroken relatie. Op Zijn beurt wil God door het heilsplan het vertrouwen in de Schepper herstellen, dat leidt tot een liefdevolle relatie die tot uiting komt in gehoorzaamheid. Zoals Christus opmerkte, leidt liefde tot gehoorzaamheid (Johannes 14: 15).

In onze wetteloze tijd worden de absolute zekerheden geneutraliseerd, oneerlijkheid geprezen, omkoping een manier van leven, overspel viert hoogtij en internationale en persoonlijke overeenkomsten worden verbrijzeld. Het is ons voorrecht om verder te kijken dan onze wanhopige

wereld naar een zorgzame, almachtige God. Deze ruimere kijk onthult ons het belang van de verzoening van onze Heiland, Die deze universele strijd tot een einde brengt.

Een universele aangelegenheid

Wat is de cruciale kwestie in deze leven- en doodstrijd?

Gods regering en wet. Gods zedelijke wet is net zo onontbeerlijk voor het bestaan van Zijn universum als de natuurwetten, die het bij elkaar houdt en het laat functioneren. Zonde is *'overtreding van de wet'* (1 Johannes 3: 4 KJV), of *'wetteloosheid'* zoals het Griekse woord *'anomia'* aangeeft. Wetteloosheid komt voort uit een afwijzing van God en Zijn regering.

Liever dan toe te geven verantwoordelijk te zijn voor de wetteloosheid in de wereld, legt satan de schuld bij God. Hij zegt, dat Gods wet willekeurig is en inbreuk maakt op de individuele vrijheid. Bovendien beweert hij dat de wet tegen de beste belangen van geschapen wezens indruist, omdat het onmogelijk is om deze te gehoorzamen. Door deze constante en verraderlijke ondermijning van de wet probeert satan Gods regering en zelfs God Zelf omver te werpen.

Christus en de kwestie van gehoorzaamheid. De verleidingen waarmee Christus te maken kreeg tijdens Zijn aardse bediening onthulde de ernst van de controverse over gehoorzaamheid en overgave aan Gods wil. Door deze verzoeken het hoofd te bieden, die Hem voorbereidden om *'een barmhartige en een getrouwe Hogepriester'* (Hebreeën 2: 17) te zijn, ontmoette Hij in een tweestrijd een dodelijke vijand. In de woestijn, nadat Christus 40 dagen gevast had, verleidde satan Hem om stenen in brood te veranderen, om daarmee te bewijzen dat Hij werkelijk de Zoon van God was (Matthéüs 4: 3). Zoals satan Eva in Eden verleidde om aan Gods Woord te twijfelen, zo probeerde hij nu Christus te laten twijfelen aan de geldigheid, van wat God had gezegd bij Zijn doop *'Deze is Mijn Zoon, Mijn geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!'* (Matthéüs 3: 17). Wanneer Christus de zaak in eigen handen had genomen door stenen in brood te veranderen, om zo Zijn Goddelijke Zoonschap te bewijzen, zou Hij, zoals Eva, een gebrek aan vertrouwen in God hebben geopenbaard. Zijn zending zou dan gefaald hebben.

Maar de hoogste prioriteit van Christus was, te leven door Zijn Vaders Woord. Ondanks Zijn grote honger, antwoordde Hij satan *'De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat'* (Matthéüs 4: 4).

In een andere poging Christus te verslaan, gaf satan Hem een panoramisch zicht op de koninkrijken van de wereld, en beloofde *'Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden'* (Matthéüs 4: 9). Hij suggereerde dat door dit te doen, Christus de wereld zo zou kunnen herwinnen en aldus Zijn zending kon voltooien zonder de lijdensweg van Golgotha te ondergaan. Zonder een ogenblik te aarzelen en in volkomen trouw aan God, beval Jezus *'Ga weg, satan!'* Dan, door de Schrift te citeren, het meest effectieve wapen in de grote strijd, zie Hij: *'want er staat geschreven: Den HEERE, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen'* (Matthéüs 4: 10). Zijn woorden beëindigden de strijd. Terwijl Hij Zijn totale afhankelijk van de Vader behield, had Christus satan verslagen.

Confrontatie op Golgotha. Deze universele strijd komt het duidelijkst naar voren op Golgotha. Satan verscherpt zijn pogingen om Jezus' zending te doen mislukken, wanneer de tijd nadert om het af te sluiten. Satan was vooral succesvol in het gebruiken van de religieuze leiders van die tijd, wiens jaloersheid over Christus' befaamdheid zoveel problemen veroorzaakte, dat Hij Zijn openbare optreden moest beëindigen (Johannes 11: 45-54). Door het verraad van een van Zijn discipelen en valse getuigenissen, werd Jezus gearresteerd, berecht en veroordeeld tot de dood (Matthéüs 26: 63-64; Johannes 19: 7). In volkomen gehoorzaamheid aan Zijn Vaders wil, bleef Jezus trouw tot in de dood.

De voordelen van zowel het leven van Christus als Zijn dood reiken verder dan de beperkte wereld van de mensheid. Sprekend over het kruis zegt Christus: *'nu zal de overste dezer wereld buiten geworpen worden'* (Johannes 12: 31).

De universele strijd kwam tot zijn hoogtepunt aan het kruis. De liefde en trouwe gehoorzaamheid, die Christus daar toonde in het licht van satans wreedheid, welke de positie van prins satan ondermijnde, verzekerde zijn uiteindelijke ondergang.

De strijd over de waarheid, zoals die is in Jezus. De strijd die nu fel woedt rond het gezag van Christus, heeft niet alleen betrekking op Zijn geboden, maar om Zijn Woord – De Bijbel. Benaderingen voor de uitlegging van de Bijbel zijn ontwikkeld, die weinig of geen ruimte voor een Goddelijke openbaring toestaan.² De Schrift wordt behandeld, alsof er geen verschil is tussen andere oude documenten en wordt ontleed volgens dezelfde kritische handelwijze. Een groeiend aantal christenen, inclusief theologen, zien de Schrift niet langer als het Woord van God, de Onfeilbare openbaring van Zijn wil. Bijgevolg zijn ze de Bijbelse kijk op de Persoon van Jezus Christus gaan betwijfelen; Zijn natuur, maagdelijke geboorte, wonderen en opstanding worden op grote schaal uitgebreid beargumenteerd.³

De meest cruciale vraag. Toen Christus vroeg *'Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen, ben?'* antwoordden de discipelen *'sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elias; en anderen: Jeremia of één van de profeten'* (Matthéüs 16: 13,14). Met andere woorden, de meeste van Zijn tijdgenoten beschouwden Hem als een gewone man. De Schrift vervolgt het verslag: Jezus vroeg aan de twaalf *'Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?'*

'En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.'

'En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! Want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.' (Matthéüs 16: 15-17).

Vandaag staat iedereen voor dezelfde vraag, die Christus Zijn discipelen stelde. Het antwoord op deze leven-en-dood vraag, hangt af van iemands geloof in de getuigenis van Gods Woord.

Het Middelpunt van de Bijbelse leer. Christus is het Middelpunt van de Schrift. God nodigt ons uit de waarheden te begrijpen zoals ze in Jezus zijn. (Efeze 4: 21), want Hij is de Waarheid (Johannes 14: 6). Eén van satans strategieën in de universele strijd is, mensen te overtuigen dat zij de waarheid kunnen begrijpen los van Jezus. Zo worden er verschillende waarheidsmiddelpunten voorgesteld, afzonderlijk of in combinatie: (1) de mens, (2) de natuur, of het waarneembare universum, (3) de Schriften, en (4) de gemeente.

Terwijl deze allemaal een deel van de waarheid uitmaken, stelt de Schrift Christus voor als de Schepper van elk van de bovengenoemde, en overstijgt ze allemaal. Allen vinden hun ware betekenis in Degene waaruit ze voortkomen. Christus te scheiden van de Bijbelse leer, leidt tot een misverstand over *'de Weg, de Waarheid, en het Leven'* (Johannes 14: 6). Het past in zowel de aard als het doel van de antichrist, om andere middelpunten van de waarheid te suggereren dan Christus. (In het Grieks betekent 'antichrist' niet alleen 'tegen' Christus maar 'in plaats van' Christus). Door een ander middelpunt te kiezen in de leer van de gemeente dan Christus, heeft satan zijn doel bereikt, door de aandacht af te leiden van Degene, Die de Enige hoop voor de mensheid is.

De functie van de christelijke theologie. De universele zienswijze onthult de poging van satan om Christus van Zijn rechtmatige plaats te verwijderen, zowel in het universum als in de waarheid. Theologie, per definitie een studie van God en Zijn relatie met Zijn schepsels, moet alle leer in het licht van Christus openleggen. De opdracht van de christelijke theologie is, om vertrouwen te wekken in het gezag van het Woord van God en alle andere gesuggereerde middelpunten van

waarheid te vervangen door Christus. Wanneer het dat doet, zal ware christelijke theologie de gemeente goed dienen, want het gaat naar de wortel van de universele strijd, ontmaskert het, en behandelt het met het enige onweerlegbare argument – zoals Christus geopenbaard is in de Schriften. Vanuit dit oogpunt kan God theologie gebruiken als een effectief werktuig, om de mensheid te helpen in het tegenstaan van satans inspanningen op aarde.

De betekenis van de leer. De leer van de grote strijd openbaart de geweldige strijd die iedere persoon beïnvloed, geboren in de wereld – die in feite elke hoek van het universum raakt. De Schrift zegt: *'Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.'* (Efeze 6: 12).

De leer levert een voortdurende staat van waakzaamheid op. Een begrip van deze leer overtuigt iemand om het kwaad te bestrijden. Succes is alleen mogelijk door afhankelijkheid van Jezus Christus, de Bevelhebber van het leger, Degene Die *'sterk en geweldig'* is *'de HEERE, geweldig in den strijd'* (Psalm 24: 8). Zoals Paulus zei, dat het aannemen van het overlevingsbeleid van Christus ook inhoudt, dat wij *'Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den bozen dag, en alles verricht hebbende, staande blijven. Staat dan, uw lenden omgord hebbende met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid; En de voeten geschoeid hebbende met bereidheid van het Evangelie des vredes; Bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen des bozen zult kunnen uitblussen. En neemt den helm der zaligheid, en het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord. Met alle bidding en smeking, biddende te allen tijd in den Geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen;'* (Efeze 6: 13-18). Wat een voorrecht van oprechte christenen om een leven te leiden dat wordt gekarakteriseerd door geduld en trouw en ten alle tijde bereid voor de strijd (Openbaring 14: 12), die een voortdurende afhankelijkheid manifesteert van Degene, Die ons heeft gemaakt tot *'meer dan overwinnaars'* (Romeinen 8: 37).

Het verklaart de verborgenheid van het lijden. Het kwaad vindt zijn oorsprong niet in God. Hij, Die *'rechtvaardigheid liefhad, en ongerechtigheid haatte'* (Hebreeën 1: 9) is niet de schuld van de ellende van de wereld. Satan, een gevallen engel, is verantwoordelijk voor de wreedheid en het lijden. Wij kunnen de overvallen, moorden, begrafenissen, misdrijven, en ongelukken – hoe hartverscheurend ook – beter begrijpen, wanneer wij ze zien in het raamwerk van de grote strijd.

Het kruis getuigt zowel van de vernietigende kracht van de zonde, als van de diepten van Gods liefde voor zondaars. Zo leert de grote strijd kwestie ons, om de zonde te haten en de zondaar lief te hebben.

Het toont de huidige liefdevolle zorg van Christus voor de wereld. Bij Zijn terugkeer naar de hemel liet Hij Zijn volk niet als wezen achter. Met groot medeleven gaf Hij ons alle mogelijke hulp in de strijd tegen het kwaad. De Heilige Geest kreeg de opdracht om als Christus' 'Plaatsvervanger' onze voortdurende metgezel te zijn tot Christus' wederkomst (Johannes 14: 16; zie ook Matthéüs 28: 20). Ook de engelen kregen opdracht om betrokken te zijn bij Zijn verlossingswerk (Hebreeën 1: 14). Onze overwinning is verzekerd. Wij kunnen hoop en moed hebben, wanneer wij de toekomst tegemoet zien, omdat onze Meester de controle heeft. Onze lippen kunnen lof uitspreken voor Zijn reddende werk.

Het onthult de universele betekenis van het kruis. De redding van de mensheid stond op het spel bij Christus' bediening en dood, want Hij kwam om Zijn leven te geven als kwijtschelding van

onze zonden. Door dit te doen rechtvaardigde Hij Zijn Vaders karakter, wet en gezag, waartegen satan valse beschuldigingen had ingebracht.

Het leven van Christus getuigde van Gods rechtvaardigheid en goedheid en toont aan dat Gods wet en regering rechtvaardig zijn. Christus laat de ongegrondheid van satans aanval op God zien en toont aan, dat door totale afhankelijkheid van Gods kracht en genade de berouwvolle gelovige kan uitstijgen boven de kwellingen en frustraties van de dagelijkse verleidingen en een overwinnend leven kan leiden over de zonde.

Referenties

1. 'Lucifer' komt van het Latijn, Lucifer betekent 'lichtdrager'. De uitdrukking '*zoon des dageraads*' was een gebruikelijke uitdrukking die 'morgenster'-Venus betekent. 'Een letterlijke weergave van de Hebreeuwse uitdrukking 'Lucifer, zoon des dageraads' zou zijn 'een lichtende zoon des dageraad'. De figuratieve toepassing van de briljante planeet Venus, de helderste van alle hemelse hemellichamen, betrekking hebbend op satan voor zijn val., is het meest geschikt als een grafische illustratie van de hoge staat waaruit Lucifer viel'. ('Lucifer,' SDA Bible Dictionary, rev. ed., p. 683).
2. Zie, General Conference Committee, 'Methods of Bible Study,' 1986; Hasel, Biblical Interpretation Today (Washington, D.C., Biblical Research Institute [van de General Conference of Seventh-day Adventists], 1985).
3. Zie bijvoorbeeld K. Runia, Het huidige Christologische Debat (Downers Grove, IL: Inter-Varsity Press, 1984); G.C. Berkouwer, De Persoon van Christus (Grand Rapids, MI: Wm.B. Eerdmans, 1954), blz. 14-56